

Arrest

nr. 241 439 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 september 2020 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2020 biedt de verzoekende partij zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, nadat zij een vlucht heeft genomen vanuit Banjul (Gambia) met bestemming Brussel. De

verzoekende partij legt een Italiaans reisdocument en een verblijfskaart voor waarin staat vermeld dat zij afkomstig is uit Mali en subsidiaire bescherming in Italië heeft, alsook een Gambiaans rijbewijs waarin melding wordt gemaakt van een Gambiaanse nationaliteit.

1.2. Op dezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot binnenkomstweigering en terugdrijving (bijlage 11), waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 29 juli 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.4. Op 27 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij voormeld beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard daar de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Italië. De verzoekende partij dient hier tegen geen beroep in bij de Raad.

1.5. Op 14 september 2020 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van het gegeven dat er op 16 september 2020 een terugdrijving is voorzien met Bestemming Banjul (Gambia).

1.6. Bij arrest nr. 241 002 van 15 september 2020 van de Raad wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van 25 juli 2020 bevolen.

1.7. Op 16 september 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: L. (...)

voornaam: C. (...)

(...)

*nationaliteit: **Gambia***

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument, is niet in het bezit van een geldig visum of een verblijfsvergunning en is in het bezit van een frauduleus bekomen document (art.3, eerst lid, 1°/2°). Betrokkene poogde op 25.07.2020 het Schengengrondgebied te betreden. Hij was aankomende passagier uit Banjul (Gambia) en was in het bezit van een frauduleus bekomen reisdocument en verblijfskaart van Italië. Deze werden door de Federale Politie, dienst valse en vervalste reisdocumenten ingehouden. Bijgevolg voldoet hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden. Betrokkene heeft een verzoek om internationale bescherming op 29.07.2020 ingediend. Op 27.08.2020 nam het CGVS de beslissing dat dit verzoek niet ontvankelijk is. Betrokkene is in het bezit van een rijbewijs van Gambia. Uit immigratiestempels blijkt dat betrokkene van 29.10.2019 tot 24.07.2020 in Gambia verbleef, volgens zijn verklaring tijdens het interview DVZ om zijn broers te bezoeken. Betrokkene is dus op eigen initiatief naar Gambia gereisd. Verder heeft betrokkene niet aangehaald problemen te hebben in Gambia. Dat er een risico zou bestaan dat Gambia verzoeker terugstuurt naar Mali wordt door betrokkene niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene voert geen andere concrete elementen aan waaruit een gegronde vrees voor vervolging, een risico op ernstige schade of een schending van artikel 3 van het EVRM kan blijken.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.2.2. De verzoekende partij voert in een middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij wijst erop dat zij subsidiaire bescherming geniet in Italië en betoogt in wezen dat de bestreden beslissing, een beslissing tot terugdrijving naar Banjul (Gambia), het non-refoulement beginsel schendt.

Zij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) aan haar beslissing een non-refoulementclausule naar Mali voegde, dat in dezelfde zin zij niet mag worden blootgesteld aan indirect refoulement. De verzoekende partij stelt dat de reis naar Gambia geschiedde op eigen initiatief met Italiaanse reispas met visa voor beperkte duur die feitelijk verlengd werd door corona lockdown maatregelen, reden waarom zij pas in juli 2020 naar Italië, via Brussel, kon terugkeren. Zij wijst erop dat zij geen langdurige verblijfstitel heeft voor Gambia waardoor de verwerende partij niet ernstig uit haar passage in Gambia kan afleiden dat Gambia haar langdurig verblijfsrecht biedt die haar beschermt tegen repatriëring vanuit Gambia. Zij meent dat de verwerende partij niet redelijkerwijze kan besluiten dat eenmaal zij teruggebracht wordt naar Gambia zij aldaar automatisch zou beschermd worden tegen repatriëring naar Mali. De verzoekende partij stelt dat

Gambia niet gebonden is door de Europees Unierechtelijke regels en de veelheid aan beslissingen, met name de subsidiaire bescherming geboden in Italië, de beslissing van het Commissariaat-generaal met verbod op repatriëring en de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot vrijwaring van de repatriëring en het indirect refoulement, Gambia niet tegenstelbaar zijn. Zij meent dat de veronderstelling van de verwerende partij geen terdege onderzoek is die ervan overtuigt dat zij eenmaal teruggebracht naar Gambia, niet zal worden gerepatriëerd.

In haar verzoekschrift duidt de verzoekende partij er ook op dat zij niet de nationaliteit heeft van Gambia en er geen verblijfsrecht heeft waardoor zij voorzeker indirect naar Mali zal moeten terugkeren.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij wordt teruggedreven naar Gambia, het land van inscheping en niet naar haar herkomstland en dit overeenkomstig het Verdrag van Chicago. Zij meent dat de verzoekende partij niet aantoont waarom zij niet in staat zou zijn om, na haar aankomst in Gambia, terug te reizen naar Italië, het land waar haar de beschermingsstatus werd toegekend. Zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in staat was om zelfstandig naar Gambia te reizen, daar enkele maanden te verblijven bij familie om vervolgens vanuit Gambia zelfstandig te reizen naar België, dat op basis van die vaststellingen het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet opnieuw in Gambia kan verblijven en nog minder dat zij vanuit Gambia niet naar Italië zou kunnen reizen. Zij vervolgt dat er geen enkel element voorligt op basis waarvan kan aangenomen worden dat de verzoekende partij riskeert te worden overdragen aan haar herkomstland, en dat het risico op indirect refoulement niet wordt aangetoond. Zij stelt dat de door haar afgelegde verklaringen omtrent haar verblijf in Gambia en haar afgelegde reizen een dergelijk risico evenmin aantonen. De verwerende partij vervolgt nog dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Gambia niet concretiseert, doch beweert zonder begin van bewijs bij te brengen en zonder de bewering op enige manier te staven, dat zij vanuit Gambia naar haar herkomstland zal worden uitgewezen en meent dan ook dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat zij in Gambia zal worden aangehouden en vervolgens gerepatriëerd. Zij meent dat in de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd omtrent haar situatie, waarbij wordt toegelicht dat een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Gambia niet aan de orde is nu de verzoekende partij er zelf naartoe is gereisd en er verbleven heeft bij haar broers.

Ter terechtzitting repliceert de verzoekende partij, betreffende het feit dat er geen bewijs is dat Gambia haar zal repatriëren naar Mali, dat zij geen verblijfsrecht heeft in Gambia, dat zij daar naartoe kon met een toeristenvisum, dat eenmaal dit verlopen was zij het land heeft verlaten, dat er geen reden is om aan te nemen dat Gambia, waar zij bij terugkeer illegaal op het grondgebied verblijft, haar niet terug zou sturen. Zij stelt dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom zou moeten worden aangenomen dat zij in Gambia kan verblijven. Betreffende de stelling dat zij vanuit Gambia op eigen kracht naar Italië kan, stelt de verzoekende partij dat dit niet ernstig is, dat toen zij terugkeerde van Gambia zij een noodzakelijke transit via Brussel maakte, doch dat het haar onmogelijk werd gemaakt om naar Italië te gaan. Gelet op het eigen handelen van de verwerende partij, zo meent de verzoekende partij, kan zij de vanzelfsprekendheid van de reis vanuit Gambia naar Italië niet ernstig aanvoeren.

De verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat het aan de grenspolitie toekomt om de binnenkomstvoorwaarden na te gaan, dat de verzoekende partij met een vervalst reisdocument probeerde binnen te komen, dat de Italiaanse documenten werden onderzocht en bleken vals te zijn, dat de verzoekende partij terug moet naar het land van inscheping, dat uit de inreisstempels blijkt dat zij er verbleef van oktober 2019 tot juli 2020, dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM kan vastgesteld worden ten aanzien van Gambia en dat niet aangetoond is dat zij indirect zou worden teruggedreven. Zij stelt dat niet aangetoond is dat haar verblijfsrecht is ingetrokken, dat zij vanuit Gambia haar terugkeer naar Italië kan organiseren, en dat niet aangetoond is dat dit verplicht via Brussel dient te gebeuren.

De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij er aan voorbij gaat dat zij niet probeert België binnen te komen, dat zij in transit aan de grens door de verwerende partij werd gearresteerd en opgesloten.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Met betrekking tot de omstandigheden die eigen zijn aan de verzoekende partij, stelt de Raad op basis van het rechtsplegingsdossier het volgende vast.

De verzoekende partij kwam in april 2013 aan in Italië, verklaarde Malinees staatsburger te zijn en vroeg internationale bescherming. In 2014 werd de verzoekende partij door Italiaanse overheden de subsidiaire bescherming toegekend.

De verzoekende partij reist volgens haar verklaringen naar Gambia om haar broer te bezoeken. Zij keert terug naar Italië via Brussel in juli 2020 waar zij bij transit op de luchthaven wordt tegengehouden door de grensinspectie. De verzoekende partij legt een Italiaans reisdocument en een verblijfskaart voor waarin staat vermeld dat zij afkomstig is uit Mali en subsidiaire bescherming in Italië geniet, alsook een Gambiaans rijbewijs waarin melding wordt gemaakt van een Gambiaanse nationaliteit.

In het administratief dossier bevindt zich een verslag van de grensinspectie "*valse documenten*" waarin het volgende kan worden gelezen: "*Vastgestelde onregelmatigheden: Betrokkene is aankomend passagier vanuit Banjul (Gambia). Betrokkene spreekt Engels en verstaat geen Frans. Betrokkene is in het bezit van een authentiek rijbewijs van Gambia. De fysionomie van de foto en de vingerafdruk op dit rijbewijs stemmen overeen met die van betrokkene. Deze elementen wijzen erop dat de betrokkene de Italiaanse documenten op valse verklaring (frauduleus) heeft bekomen.*"

De stelling van de grensinspectie dat de Italiaanse reis- en verblijfsdocumenten frauduleus werden bekomen omdat zij een authentiek Gambiaans rijbewijs voorlegt, heeft niet tot gevolg dat deze subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken of opgeheven, noch heeft het zulke automatische implicatie. De grenspolitie is overigens ter zake niet bevoegd, daar het enkel de Italiaanse overheden toekomt om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken of op te heffen. Uit de gegevens die voorliggen blijkt geenszins dat deze subsidiaire bescherming door de Italiaanse overheden werd ingetrokken of opgeheven.

Uit de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 27 augustus 2020 blijkt bovendien dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte was van het gegeven dat de verzoekende partij werd tegengehouden door de grensinspectie en dat er vragen werden gesteld bij de authenticiteit van haar Italiaanse reis- en verblijfsdocumenten omwille van een Gambiaans rijbewijs. Niettemin stelt de commissaris-generaal in deze beslissing uitdrukkelijk dat "*de geldigheid van [verzoekers] status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld*". Hij vestigt verder de aandacht van de Minister "*op het feit dat [verzoeker] internationale bescherming werd verleend door Italië en dat [verzoeker] om die reden niet mag worden teruggezonden naar [zijn] land van herkomst, in casu Mali*".

Het staat dan ook vast dat de verzoekende partij heden de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Italië en dat zij, aldus de Italiaanse en Belgische overheden, bij een (indirecte) verwijdering naar haar land van herkomst – Mali – een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de draagwijdte van de bescherming tegen refoulement niet enkel beperkt is tot het land van herkomst van de betrokken persoon, maar dat deze bescherming bij uitbreiding geldt voor elk grondgebied waar het leven of de vrijheid van de betrokken persoon zou worden bedreigd. Het verbod op refoulement omvat derhalve niet enkel de rechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst ('directe refoulement') maar ook de onrechtstreekse verwijdering ('indirecte refoulement'). Het verbiedt verwijdering naar een derde staat (zgn. 'tussenstaat') indien er een risico bestaat dat de betrokken persoon van daaruit wordt verwijderd naar een gebied waar zijn leven of fysieke integriteit wordt bedreigd (E. LAUTERPACHT en D. BETHLEHEM, "The Scope and Content of the Principle of Non-Refoulement: Opinion", in E. FELLER, V. TÜRK en F. NICHOLSON, *Refugee Protection in International Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2003, 121-122; K. WOUTERS, *International legal standards for the protection from refoulement*, 2009, Intersentia, 250; G.S. GOODWIN-GILL en J. MCADAM, *The refugee in international law*, Oxford University Press, 2007, 134).

Ook in zijn rechtspraak heeft het EHRM bevestigd dat artikel 3 van het EVRM een verbod houdt op zowel directe als indirecte refoulement, daar de verwijdering of teruggrijping naar een tussenland slechts een schakel kan zijn in een keten van gebeurtenissen die kan leiden tot rechtstreekse refoulement. Het is aan de verdragsluitende staat om zich er van te verzekeren dat de vreemdeling, als gevolg van een verwijderingsbeslissing, in het tussenland niet wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, alsook zich er van te verzekeren dat het tussenland voldoende waarborgen biedt die voorkomen dat de vreemdeling wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling van de mogelijke risico's (EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, *Abdolkhani en Karimnia v. Turkije*, par. 88; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirsi Jamaa e.a. v. Italië*, par. 147).

Dat de verzoekende partij zal worden teruggedreven naar Banjul in Gambia, neemt niet weg dat de verzoekende partij door de Italiaanse overheden de subsidiaire bescherming werd toegekend, dat geenszins blijkt dat deze beschermingsstatus tot op heden werd opgeheven of ingetrokken, dat deze beschermingsstatus door de Belgische asieldiensten niet in vraag wordt gesteld doch zelfs wordt gesteld dat de verzoekende partij niet mag worden teruggezonden naar haar land van herkomst, Mali.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat zij niet de nationaliteit van Gambia heeft en dat zij daar niet over een verblijfsrecht beschikt. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij de nationaliteit van Gambia niet heeft. Evenmin lijkt zij uitdrukkelijk voor te houden dat de verzoekende partij bij een terugkeer over een verblijfsrecht in Gambia beschikt.

In dit licht wijst de Raad er ook op dat het Gambiaans rijbewijs dat de verzoekende partij bij zich had bij de controle door de grensinspectie, vermeldt dat de nationaliteit van de verzoekende partij die van Gambia is. De verzoekende partij ontkent dat zij de persoon op het rijbewijs is, zoals blijkt uit het verslag van de grensinspectie. Uit het administratief dossier blijkt dat de authenticiteit van het Gambiaans rijbewijs niet werd betwijfeld, doch dit neemt niet weg dat een authentiek document evengoed op basis van valse verklaringen kan zijn bekomen.

Het staat aldus niet vast dat de verzoekende partij thans over documenten zou beschikken die haar zouden toelaten het grondgebied van Gambia te betreden of er te verblijven.

De Italiaanse reis- en verblijfsdocumenten van de verzoekende partij werden verder door de grensinspectie in beslag genomen.

Gelet op al deze elementen, kan niet worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Mali met zich mee zou brengen.

De Raad meent dan ook dat de verwerende partij in deze omstandigheden de teruggrijping van de verzoekende partij niet kan overwegen zonder zich er in de eerste plaats van te verzekeren dat het land waarheen zij wordt verwijderd, met name Gambia, zelf het beginsel van non-refoulement naleeft in rechte en in feite.

Betreffende het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen en ter terechtzitting, wijst de Raad er vooreerst op dat zelfs indien de verzoekende partij overeenkomstig het Verdrag van Chicago kan teruggebracht worden naar Gambia, land van inscheping, dit gegeven geen afbreuk doet aan het verbod op indirect refoulement. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij de nationaliteit van Gambia niet heeft en wijst in de bestreden beslissing zelf op de immigratiestempels in de Italiaanse reispas van de verzoekende partij. Zij gaat dan ook met haar betoog volledig voorbij aan het feit dat de verzoekende partij volgens de reispas waaruit zij de immigratiestempels vermeldt in de bestreden beslissing, slechts enkele maanden in Gambia is geweest op basis van een visum dat intussen verstreken is. Zij toont dan ook niet aan op welke wijze het feit dat de verzoekende partij in het verleden in staat was om zelfstandig naar Gambia te reizen, daar enkele maanden te verblijven bij familie om vervolgens vanuit Gambia zelfstandig te reizen naar België, toelaat te concluderen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij niet opnieuw in Gambia zou kunnen verblijven. Evenzeer gaat zij met haar betoog dat niet aangetoond is dat de verzoekende partij vanuit Gambia niet naar Italië zou kunnen reizen, voorbij aan het feit dat niet blijkt dat de verzoekende partij, van wie niet wordt ontkent dat zij de nationaliteit van Gambia niet bezit, in Gambia over een verblijfsrecht beschikt en aan het feit dat zij, door inbeslagname door de grensinspectie, niet langer over reisdocumenten op grond van haar verblijfsrecht in Italië beschikt. In de mate dat de verwerende partij ter terechtzitting opwerpt dat zij vanuit Gambia haar reis naar Italië zou kunnen organiseren – en in zoverre zij hiermee doelt op het feit dat de verzoekende partij aldaar de nodige documenten kan opvragen en bekomen – gaat zij er opnieuw aan voorbij dat niet blijkt dat de verzoekende partij in Gambia over enig verblijfsrecht beschikt, waardoor een indirect refoulement naar Mali niet kan worden uitgesloten.

Gelet op het geheel van de overwegingen die voorafgaan, en specifiek in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij, is de Raad *prima facie* van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

2.2.4. Het eerste middel is ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.2. De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inzielt dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, nu niet kan worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Mali met zich mee kan brengen terwijl de verzoekende partij nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus in Italië geniet, waardoor *prima facie* een schending van artikel 3 van het EVRM is aangetoond.

2.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 september 2020 tot binnenkomstweigering met teruggrijping – asielzoeker (bijlage 11ter), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER